

Agghegyalja MOZAIK

III. évfolyam, XIV. szám

2013. április

Sopronkövesdről Sopronkövesdnek.

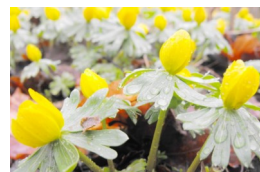
Kedves Olvasók!

A rég várt jó idő, a hosszabb és dalosabb napok bennünk is felélesztik a tenni akarást, a változást, változtatást. Változunk mi is és reméljük, előnyünkre, környezetünk megelégedésére! Megnövekedett oldalszámú lapot tarthatnak kezükben, mely örömmel tölti el szerkesztőségünket, s igyekszünk a jövőben is értékes, érdekes tartalommal megtölteni azt. A biztos háttérért köszönet az Önkormányzatnak és a töretlen munkakedvért a Szerkesztőtársaknak! Megszokott rovataink ismét jelen vannak, visszatért a kertünkkel és háztartásunkkal foglalkozó két rovatunk is, valamint vendégszerkesztők is megosztják velünk élményeiket, melyeket mindig szívesen közlünk. Új rovatot indítunk útjára, melynek mottójául Vörösmarty gondolatát választottuk: „A múltat tiszteld a jelenben, s tartsd a jövőnek!” Olyan embertársainkról szeretnénk értékeket

közvetíteni, akik megbecsült személyek, köztünk élnek, ám életútjukról nem sokat tudunk, de munkájuk bemutatását fontosnak tartjuk. A rovat olvasószerkesztőnk – Horváth Eleonóra – nevéhez kötődik, aki első ízben szeretett, egykori iskolaigazgatónk, Török Istvánt mutatja be közelebbről.

Köszönjük a lelkes, tartalmas írásokat, a sok-sok képet, melyeket eljuttatnak hozzánk. Kívánunk jó egészséget kedves mindnyájuknak, szeretettel:

Szerkesztőség

Önkormányzati hírek

Tavaszdodik, éled a természet. Ilyenkor az ember is új erőre kap, feltöltődik. Március elején Téltemető túránkkal a kotecsi virág megcsodálása mellett szeretnénk volna eltemetni a telet is, de nem igazán sikerült. Másnap Szabó Béla fotóművésszel és tanítványai val csepergő esőben csodálkoztunk rá ismét a sárga virágszőnyegre, az Agg-hegy szépségére. Jó dolog idegekkel a falut és környékét járni, hiszen sokszor ők nyitják ki szemünket a szépre. Ami egy nálunk vendégeskedőnek szép, követendő, az nekünk hazai szemmel sokszor természetesnek, megszokottnak hat. Tojásfát, nyuszifát is állítottunk. Első tojásfánkat az iskolások „tették gallyra”, amivel majdnem kedvét szegték az önkormányzat és az ovisok lelkesedésének. Néhány nap múlva új fának hántoltuk le a kergét és állítottuk fel, de elbizonytalanodtuk a hóesésben: Nem karácsonyfát kellene inkább állítanunk? Mivel csak tojásdíszjeink voltak, a tojásfa mellett döntöttünk. 😊 Hó Húsvét előtt! Talán üzentek nekünk: Nem vagyunk urai a természetnek. Inkább tiszteljük és óvjuk! E gondolatok jutnak eszembe, ha a márciusra tervezett és módosuló programjainkra gondolok. Hiszen fáklyás megemlékezés helyett zárt térben ünnepeltük 1848 diadalát, majd hóviharban helyeztük el koszorúnkat a Petőfi szobornál. Másnap felelőtlenség lett volna 30 gyalogos zárándokkal Győrbe indulni, amikor mások 10-15

órát ültek az autópályán a hófúvásban. Egy nap késéssel indultunk, néhányan vissza is riadtak az úttól, de akik mentünk, gyönyörű időt kaptunk egész utunkon. A március 31-i, határ közelében nyugvó hősi halottakkal kapcsolatos hivatalos megemlékezést is törölnünk kellett a meglévő hó és a várható eső és sár miatt. Mi lehet a tanulság? Tudnunk kell alkalmazkodni, elfogadni, hogy nem minden úgy sikerül, ahogy elterveztük, nem tölünk, miattunk és értünk forog a föld. Bizom abban, hogy az év további részére tervezett programjaink az eredeti tervek szerint és jó időjárás mellett valósulnak meg, minél több résztvevő öröme! Bőven van azonban optimizmusra okot adó esemény is. Például gazdája lett a játszótér napelemes táblájáról eltűnt lámpának... 😊😊 Nagy sikerű és jó hangulatú volt az első, 5 falut felölelő, közös önkormányzati gyűlésünk is 😊, bár Nagylózs képviselő testülete pár nap múlva, tárgyalás nélkül, mégis a lövői iskola mellett tette le a voksát a továbbiakra, még ha a felső tagozat évtizedek óta Kövesdre jár is. 😊 Benyújtottuk közvilágítási pályázatunkat a Nemzeti Fejlesztési Ügynökségnél 😊. A benyújtás napjának reggelén adtuk be a dokumentációt, de csak a 103. befogadó számot sikerült megszerezni 😊. Szintén hajnali keléssel és azonnali reggeli benyújtással léptünk a napelemes pályázat kapcsán is, melynek keretében az óvodánkra, iskolánkra és az önkormányzatra napelemek kerülnének 😊, de itt már csak a 607-es számon vették nyilvántartásba pályázatunkat 😊. A véleményem helyett csak 3 db pontot írnék: (...)

2 Na de tényleg, keressünk teljesen pozitív történeteket is!

A TÁEG Zrt.-vel ez évben is gyümölcsöző a kapcsolatunk, hiszen a Cifra-hídhöz biztosítják a vörösfenyőt, az őszi KÖN rendezvényeket megelőző alkotótábor fafaragóinak pedig a fát a faragáshoz, sőt talán még néhány nagyobb méretű csemete is kerül a kápolnai padokhoz, hogy majd árnyékot adjanak. Köszönjük. Két padot helyeztünk el a temető fáinak árnyékába, kettőt pedig a körüti kis játszóparkba. Egy padot és pár új felállítandó elemet a körüti az utcából bevételéből finanszíroztak. Volt februárban egy jól sikerült metsző tanfolyamunk is. Köszönet érte Kazinczy Péternek, aki lapunkban a Kövesdi Kertész rovatot szerkeszti a jövőben - biztosan jó kezekben lesz a rovat sorsa.

2013. évi költségvetésünk bevételi és kiadási főösszege 301 millió Ft. Ebből adóbevétel 134 millió Ft. E számok birtokában döntött a testület több nagyobb fejlesztésről és pályázatról. Ezek közül a Cifra-híd pályázatírása folyamatban van, az aszfaltozásokra az árajánlatok bekérésénél, a laktanya előtti zebrával kapcsolatban a kivitelező kiválasztásánál tartunk. A temetési segílyt 20.000,- Ft-ra, születési segílyt pedig 60.000,- Ft-ra emeltük. A születések számának alakulása az elmúlt évhez hasonlóan ez évre is nagyon biztató, mely megerősít bennünket abban, hogy lehetőségeinkhez mérten ne sajnáljuk a pénzt óvodánkra és iskolánkra. Civil szervezeteinket 2013. évben az alábbi összegekkel támogatjuk: Sopronkövesdi Labdarúgó Club: 1.400.000,- Ft; Kövirózsa Kulturális Egyesület: 1.100.000,- Ft; Sopronkövesdi Római Katolikus Egyházközség pályázati terveire: 600.000,- Ft; Sopronkövesdi Általános Iskola osztálykirándulásaira: 600.000,- Ft; Sopronkövesdi Nyugdíjas Egyesület: 400.000,- Ft, Vöröskereszt helyi szervezete: 100.000,- Ft.

Sok jó szót, elismerést is kapunk helyiektől, idegenektől. Mondják: fel-törtünk, fejlődik a falu. Úgy gondolom ez Sopronkövesd közös sikere.

Külön üdvözlöm az Akác utca (volt Felszabadulás utca) lakóit, akik a kötelezően előírt utcanév változtatás procedúráit kénytelenek voltak elszenvadni. Köszönöm együttműködésüket!

Április 22.-én (hétfőn), a Föld napján szemétszedést tartunk. Az iskolások mellett hívunk minden természetbarátot az önkéntes munkára. Ahogy kezdő soraimban, úgy a záróban is a környezetvédelemre biztatok mindenkit – ZÖLD SZÍVVEL, ahogy ezt falunk kisfilmjében is megfogalmaztuk.

Fülöp Zoltán
polgármester

A falu jegyzőjének tollából

Bemutatkozunk...

Szeretettel és tisztelettel köszöntöm a község lakóit a Sopronkövesdi Közös Önkormányzati Hivatal aljegyzőjeként.

Olaszsné Fülöp Anitának hívnak, 15 éve dolgozom a közigazgatásban. 2013. január 1-től a Sopronkövesdi Közös Önkormányzati Hivatal létrehozó Önkormányzatok Képviselő-testületeinek döntése alapján aljegyzőként segítem az önkormányzatok munkáját, intézem a települések lakóinak ügyeit.

Családommal – férjemmel és két fiammal - már több mint 20 éve Fertődön élek. Csornai születésű vagyok, általános és középiskolai tanulmányaimat is Csornán végeztem, majd 1993-ban szereztem általános iskolai tanítói végzettséget Győrben. Az 1996/97-es tanévben a Fertőszentmiklósi Általános Iskolában dolgoztam tanítónőként, majd 1997-ben lakóhelyem polgármesteri hivatalában helyezkedtem el a Városi Gyámhivatalban.

Annak érdekében, hogy munkámat megfelelő szakmával tudjam ellátni, 2000-től 2003-ig másod-diplomás képzés keretében elvégeztem az államigazgatási főiskolát Budapesten, igazgatás-szervezői végzettséget szereztem.

2006-ban Sarród községben kezdtem meg jegyzői munkámat, mivel a több éves közigazgatási gyakorlat, és a munkakör betöltéséhez szükséges végzettség birtokában úgy éreztem, hogy felkészültem e feladat ellátására. További szakmai tapasztalataimat az elmúlt két évben Nagylózs Polgármesteri Hivatalában szereztem meg, itt váltam részesévé a közigazgatás átalakításának, melynek eredményeként kialakult az új járási rendszer, létrejöttek a közös önkormányzati hivatalok.

Három hónap telt el az új hivatali rendszer indulása óta, ez idő alatt közös munkával, együtt dolgozva és együtt gondolkodva sikerült kialakítani a hivatal szervezetét. A munkatársakkal olyan egymást segítő közösség jött létre, mely lehetővé teszi az eredményes és hatékony munkavégzést a szolgáltató közigazgatás szellemében.

Kérem, amennyiben kérdésük, problémájuk, elintézendő hivatalos ügyük van, keressék fel a hivatalt, forduljanak hozzánk bizalommal!

Olaszsné Fülöp Anita
aljegyző

Jegyzői és aljegyzői ügyfelfogadás

	Hétfő	Kedd	Szerda	Csütörtök	Péntek
Sopronkövesd	8.00-12.00 Jegyző	8.00-12.00 Jegyző	8.00-12.00 Jegyző	8.00-14.00 Jegyző 12.00-16.00 Aljegyző	8.00-12.00 Jegyző
Nagylózs	10.00-16.00 Aljegyző	8.00-14.00 Aljegyző	8.00-16.00 Aljegyző 13.00-16.00 Jegyző		8.00 – 12.00 Aljegyző
Röjtökmuzsaj	8.00-10.00 Aljegyző	14.00–16.00 Jegyző			13.00 – 16.00 Jegyző
Pinnye	13.00–16.00 Jegyző	14.00-16.00 Aljegyző		10.00-12.00 Aljegyző 14.00 -16.00 Jegyző	
Ebergőc		13.00 – 14.00 Jegyző		8.00-10.00 Aljegyző	

Sopronkövesdi Családi Napközi és Baba-mama klub

3

Sok szeretettel köszöntöm az Olvasókat! Röviden szeretném összefoglalni, hogy mi is történt velünk február és március hónapban.

A napközibe továbbra is 5 kisgyermek jár. És végre először több kislány, mint kisfiú! Blanka, Réka, Sára, Bálint és Vince.

Februárban a gyerekek a farsangot várták leginkább. A farsangot megelőző napokban álarcozat készítettünk, mondókát, és énekeket tanultunk. A gyerekek nagyon élvezték a készülődést.

A farsang napján mindenki nagyon izgatott volt. Volt hercegnőnk és kiscicánk is. Zenét hallgattunk, táncoltunk. Elmondtuk a farsangi mondókát és elénekeltük a farsangi dalokat.

Sikerült megtartanunk egy hasonlóan jó hangulatú mulatságot a Baba-mama klub keretein belül. Elmondhatom, hogy mindkettő nagyon jól sikerült. Sokan el tudtak jönni, s itt is voltak, akik beöltöztek. Volt zene, tánc, mindenki jól érezte magát. Köszönöm Kati védőnőnek a segítségét. A következő összejövetelre is sok szeretettel várjuk a gyerekeket és szüleit.

A március hónap sajnos nem hozta még meg a várva várt jó időt, így sajnos több időt kellett a csoportszobában töltenünk. De ez sem szegte kedvünket. Készültünk a nőnapra, március 15-re, és húsvétra. Festettünk virágokat, zászlót, s dalokat énekeltünk a gyerekekkel. Részt vettünk az óvodások március 15-i műsorán, majd a felvonuláson. Minden kisgyermek élvezte a menetelést, éneklést.

Az ezt követő 2 hétben tanultunk nyuszis énekeket, olvastunk mesét, majd tojásokat festettünk. A gyerekek nagyon várták a nyuszit. Sajnos az idő ismét nem tette lehetővé, hogy a szabadban lehessünk, így a csoportba érkezett a nyuszi. Báboztunk, majd megkapták az ajándékokat. Nagyon vidáman telt el ez a délelőtt. Jó volt látni, mennyire tudnak örülni a gyerekek.

Az egyik szerda délelőtt elmentünk vonatozni. A gyerekek ezt is nagyon élvezték. Volt, aki most ült először vonaton. Érdeklődve figyeltek mindent, sikerült örömet szerezni nekik.

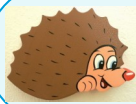
Nagyon remélem, hogy hamarosan beköszönt a tavasz, a jó idő, hogy sokat lehessünk majd kint a szabadban!

Csigó Adrienn

Óvodai élet

„Tavaszi zsongás” az óvodában

Március 15. Nemzeti ünnepünk

Ezen a héten sokat beszélgettünk a régi időkről, képeket nézegettünk a huszárok ruházatáról, a korabeli csatákról, ágyúkról és a jeles személyiségekkel ismerkedtünk. Számos érdekességet megtanultunk Magyarországról, a mi hazánkról. Dél-előttönként meneteltünk, katonanótákat

harsogva szalutáltunk, s teljes átéléssel szavaltuk Petőfi Nemzeti dalát. Március 14-én a gyerekek kokárdákkal, alkalmi öltözetben érkeztek, sőt néhányan huszárcsizmában, nadrágban jöttek, így jelezvén, hogy ünnepelek. A középsős-nagy Süni csoport műsorral kedveskedett a kis-középsős Maci csoportosoknak. A lányok pártát viseltek, amire előzőleg piros, fehér, zöld tulipánokat ragasztottak. A fiúk spatulából készített kardot ragadtak, amit ők is nemzeti színű virágokkal tettek díszesebbé, így még jobban beleképezhették magukat a huszárok helyébe. Sajnos, a zord időjárás nem tette lehetővé, hogy elstáljunk a Petőfi szoborhoz, így az óvoda minden helyiségén végigmasírozva, tojástartóból készített kokárdavirágokat lengetve énekeltünk, így emlékeztünk hőseinkre.

Március 25. Első tojásfa állítás

Több napos készülődés előzte meg a falu húsvéti tojásfájának feldíszítését. Óvó nénik festettek, díszítettek, ragasztottak, míg elkészült a sok-sok masni, pillangó és hímes tojás. A napsütés és a lágy tavaszi szellő helyett havas táj, hideg szél, borús ég köszöntött ránk azon a hétfő reggelen, amikor ünnepelni indultunk. Óvodásaink örömmel énekeltek, mondókáztak. A kisiskolások és a tanító nénik is bekapcsolódtak az első tojásfa körüli dalos játékba. Ezzel az új, kedves szóközzel örvendeztettük meg nemcsak óvodásainkat, hanem a falu minden szépre fogékony lakóját is.

Március 27. Húsvéti nyuszi és vásár

A húsvéti nyuszi a rossz idő miatt az eddigiekhez eltérő módon, azaz nem a friss fűben az udvaron és az előkertben, hanem az óvoda épületében hozta meg ajándékait. Kedves nyuszis és báránykás mondókákkal, énekekkel csalogattuk óvodánkba őt, és kipirult arcocskákkal találtuk meg a csoportokba rejtett, papírtányérokba készített, mindenféle finomsággal teli nyuszikákat. A következő napokban immár a 3. húsvéti vásárt rendeztük meg, amin tojástartóból, joghurtos pohárból, spatulából és egyéb újrahasznosított anyagokból ötletes tavaszi díszeket vásárolhattak az óvodába betérők. Ezúton is köszönjük a vásárlóknak, hogy támogattak minket.

Óvó nénik

Március 8-án rendeztük meg iskolánkban a hagyományos „24 órás kosárlabda” elnevezésű sportprogramot. A tanulók rendkívül izgatottan várták már, hiszen ez mindig nagyon jó hangulatú rendezvény volt eddig. Az idei sem volt kivétel. Kb. 80 iskolás és már kimaradt diák nevezett be a versenybe. 24 órán keresztül folyamatosan, gördülékenyen mentek egymás után a kosárlabda mérkőzések. Nagyon sportszerűen játszott mindenki. Aki épp nem a pályán küzdött az ellenféllel, az pihenhetett az önkormányzat által vásárolt 15 gyönyörű tornaszőnyeg egyikén. Lehetőség volt társasjátékozni, filmet nézni, beszélgetni. Uzsonnára a Peresztegi Pékség friss kakaós csigái érkeztek. Vacsorára a Fehér Csárda által felajánlott hatalmas adag spagettit ették az éhes kosarasok. Akadt, aki pizzát rendelt, a pizzafutár alig bírta becipelni a 18 darab gőzölgő, forró pizzát. Éjszaka a nevelőtestület álmos tagjai melegítették folyamatosan a 80 gyereknek a spagettit, keverték a szörpöket, mosogatták a tálakat, vágták kockára a hatalmas láda almát, melyet Vizmati Gyuláné Rózsika ajánlott fel a zöldségboltból. Mire reggel lett, diákjaink is meglehetősen elfáradtak. Ekkor érkezett néhány szülő, akik újult erővel kenték a vajás kenyereket, gyártották a szendvicseket. 8 órakor került kihirdetésre a végeredmény. A legeredményesebb, legtöbb kosarat dobó két tanuló Fülöp Noémi és Rézműves József 8. osztályos tanulók lettek. Ők egy-egy kosárlabdával térhettek haza. Persze kiosztottunk sok-sok érmet, oklevelet és csokit is. Italt a Bors Büfé és a Som Fogadó Étterem ajánlott fel. Reméljük, mindenki jól érezte magát ezen a rendezvényen. Támogatóinknak ezúton is köszönjük a felajánlásokat!

Iskolai sikerek

Iskolánk tanulói szép eredményeket értek el a hagyományos környékbéli tanulmányi versenyeken.

Kalocsa Viktor 2. osztályos tanuló **1. helyezett** lett a nagycenki „Agypárbaj” matematika versenyen, **Párizs Martin**, szintén 2. osztályos tanuló pedig **3. helyezett** az „Aranytoll” helyesírási versenyen, Peresztegen. Felkészítő tanárunk Völfer Istvánné, Erzsébet tanító néni volt. Szintén szép eredményt értek el meseismerő-meseszerepítő alsósaink is. A „Hétmérföldes Meseismerő Vétélkedőn” a Koncz Edina tanító néni által felkészített 4. osztályos csapat - **Újvári Laura, Kalocsa Péter, Keresztes Patrik, Vincze Kristóf** - a hegyközi versenyig jutottak. A harmadikos csapat még ennél is sikeresebben szerepelt, Rábatamási utazhattak a döntőre Horváthné Domján Zsófia tanító nénivel, aki felkészítette őket. A „Négyfejű sárkány” csapat tagjai: **Péter Dorina, Kovács Liliána, Kiss Beatrix és Balogh Ákos** a **4. helyezést** érték el. Gratulálunk a sikeres tanulóinknak és a felkészítő tanároknak!

Iskolánk 7. osztályos tanulója, a nagylózi **Csigó Eszter** egy legendával nevezett be az idei „Így írok én” pályázatra. A Pro Kultúra Sopron irodalmi pályázatán Eszter **dicséretben részesült**. A díjkiosztó ünnepség 2013.03.20-án került megrendezésre a Liszt Központban. A díjazott legenda egy réges-régi nagylózi történet, melyet most minden olvasó megismerhet:

Csigó Eszter: A földesúr büntetése

Egyszer volt, hol nem volt, van, volt és lesz egy Nagylózs nevű település Sopron közelében. Ebben a faluban van a Szent István kápolna. Ennek a kápolnának van egy legendája. A történet így szól:

Szent László király korában élt egy földesúr. Ez az úr a szolgálóival szüretre készülődött. A nagyrú nem akarta, hogy a szolgálói egy szem szőlőt is megegyenek és ezzel az ő tulajdonát csökkentsék. Erősen gondolkodott, mit tehetne az ügy érdekében. Hosszas gondolkodás után estefele eszébe jutott egy ötlet. Másnap a szüret előtt magához hívatta az összes szüretelőjét. Az uraság a testőrei segítségével felpeckelte a szolgálók száját. Így kezdődött el a szomorú szüret.

Később paták dobogása hallatszott. A hangot egy pár katona lova adta. De legelől nem páncélba öltözött, felfegyverkezett katona jött. Palástot viselt és valami fényes csillogott a fején, ahogy a nap rásütött. Ahogy közelebb értek a lovasok, a szüretelők felismerték, ki is érkezik.

Az érkezők köszöntésére siettek. Leemelték kalapjukat, majd mélyen meghajoltak László király előtt. Azonban szóval senki nem köszöntötte. A király így szólt a földesúrhoz:

- Milyen szolgálóid vannak, hogy nem köszöntik szóval a királyt? Tán egyiknek sincs nyelve?

- Nem, felséges uram. Mindegyiknek megvan a nyelve.

A király nem értette a dolgot. Leszállt a lováról és közelebb lépett a szolgálkhoz. Felemelte lehajtott fejüket és észrevette a pecket a szájukban. Ismét a földesúrhoz fordult:

- Mire véljem ezt?

- Megmagyarázom felség.

- Nem kell megmagyarázni itt semmit! Kapzsi voltál! A büntetésed pedig az lesz, hogy erre a helyre építened kell egy kápolnát Szent István király emlékére, mert a törvény mindenkire vonatkozik.

- Igenis, felség!

Erre mindenki azt kiáltotta:

- Éljen László király!

Így is lett. A mai nagylózi Szent István kápolna máig őrzi ősi királyaink emlékét.

Aki nem hiszi, tanulmányozza Nagylózs történelmét!

Csókané Maráz Kornélia

Nyugdíjasok Farsangi Bálja

Az idei farsangon már harmadszor rendeztünk bált a Nyugdíjasok Egyesület tagjainak, hozzátartozóiknak. A bálba meghívtuk az intézményvezetőket, a polgármesteri hivatal és a Vöröskereszt vezetőit is. Az 'Ifjú Nyugdíjasok'- 65 éven aluliak – által feldíszított bálterem már 4 óra előtt megtelt, a zenészek is megérkeztek. Mentes György, egyesületünk elnöke köszöntötte az egybegyűlteket és bekonferálta a fellépőket. A Kövirózsa táncosai fergeteges, vidám táncokkal megalapozták a jó hangulatot. A meglepetés vendég – Juhász Balázs – dudaszólójával régmúlt idők emlékei közé repítette gondolatainkat, ritka zenei élménnyel gazdagodtunk műsora által, melyet remélhetőleg egyre több rendezvényen élvezhetünk majd. A produkciók után megvendégteltük a fellépőket, majd közös tánc következett, melyhez a Kósza Duó szolgáltatotta. A vacsora alapanyagát a karácsonyi vásár bevétele biztosította, Balics József, egyesületünk tiszteletbeli tagja és aktív támogatója pedig szíveségből elkészítette. Az édességeket nőtagjaink sütötték, az italokról a férfiak gondoskodtak. A bál félidején túl, mikor azt hittük, hogy kedvünk jobb már nem is lehetne, különös vendégek, maskarasok kértek bebocsátást. Félnótások stílusában előadott

énekszámok, rólunk és környezetünkéről szóló paródiák ugyancsak próbára tették hasfalunk, tüdők és hangszálaink teherbíró képességét! Könnyes kacagások között táncba vittek bennünket, aki nem táncolt, azt a látvány szórakoztatta. A tombolasorsolás izgalmát egy hivatásos vőfély adomái, poénjai fűszereztek. Itt szeretnénk köszönetet mondani a falu vállalkozóinak és adakozó magánszemélyeinek a sok értékes ajándék felajánlásáért! Éjfél után közös tánc, énekel-búcsúztunk a farsangtól és egymástól. Megállapítottuk, hogy a jókedvű, közösen átélte este nagyon pozitív hatással volt testi-lelki állapotunkra és megfogadtuk, hogy összejöveteleinken gyakrabban énekelünk, tánc helyett pedig tornázni fogunk. Fogadalmaink egy részét az eltelt időszakban a név- és születésnapok alkalmával meg is valósítottuk, nemzeti és egyházi ünnepeinken érzelmeinket, gondolatainkat dallal is kifejezzük. Kálóczi István – Kanóc – vezényletével heti összejöveteleinken igyekszünk kimozzgatni berozsdásodott izületeinket, közben jókat nevetünk korlátainkon, ügyetlen, de kitaró kísérleteinken. Az egyesület tagjai továbbra is szeretettel várnak közösségükbe minden helyi nyugdíjast!

Biczó Szabolcsné

A Kövirózsa Kulturális Egyesület rovata

Kövirózsa

A Kedves Olvasónak mi jut az eszébe, ha ezt a szót hallja? Talán az az egyszerű virág, amit igazán nem is tartunk virágnak? Vagy az a néhány lelkes hazánk fia, aki „fiatalos fellángolással”, felnőtt fejjel néptánc tanulásra adta a fejét?

Tanulásra, igen, mert a magyar gyerek sem falun, sem városban nem találkozik a hétköznapi életben a magyar néptánc, népzenevel és a népi kultúra más részeivel sem. Pedig ez többet jelent, mint a zene, a tánc, a viselet, a népi építészet vagy életmód. Nem rácsodálkozni való múzeumi tárgy, hanem a nemzeti öntudatunk, a magyarságunkban való megmaradás része, sőt feltétele. Bármelyik elemét is nézem, mindegyiket az évszázadok során szerzett tudás, tapasztalat hozta létre, alakította, formálta olyanná, hogy kiállja az idők próbáját.

Az idő vasfoga nem is fogott rajta, sőt gazdagította, de mi engedtünk a „civilizált” világ csábításának és hűtlenné lettünk hozzá. Nem foglalkoztatott bennünket, hogy a ránk jellemzők helyett idegen szokásokat vettünk fel, engedtünk a szépből, a jóból a könnyen megszerezhető közepszerűért, amit hamar meguntunk ugyan, de jött helyette újabb, divatosabb, a meguntat könnyű szívvel dobhattuk el.

Csak éppen mindez szolgálékülvé tett bennünket, elveszett a döntésünk szabadsága. Rá kell ébrednünk, hogy ez nem jó így! Ma már észre kell vennünk a figyelmeztető jeleket!

Például azt, hogy a nyári melegben nincs kényelmesebb viselet a dédszülénk kézi szövésű vászon ingénél. Vagy azt, hogy megszámíthatatlan új tánc és zene indult világhódító útjára az utóbbi évtizedekben, de némelyik talán annyi időt sem élt meg, mint amennyi ideig a Szili lakodalmast eljárják. Talán azt is, hogy a „modern” anyagokból drágán felépített házainkban télen-nyáron ki vagyunk szolgáltatva a közüzemi szolgáltatóknak, míg a hagyományos technológiával, szakképzetlen (de nem tapasztalatlan) emberek által épített földházak 100-150 évig szolgálják a benne lakókat természetes „klímájuk” segítségével.

Melyik „modern” épület veszi fel velük a versenyt?

Felmerülhet bennünk az a kérdés is, hogy – bár az élelmiszeripar termékei nagyon jók, finomak, ellenőrzött minőségűek, - de van-e ízletesebb, jobb a kertben frissen szedett zöldségnél, a fáról frissen szedett gyümölcsnél, az udvaron kapirgáló tyúk tojásánál, vagy melyik zacskós leves veszi fel a versenyt azzal, amit abból a kapirgáló tyúkból főzünk?

Csapidában vagyunk, amiből csak magunk mászhatunk ki, ha rájövünk, hogyan kerültünk bele.

A régimódi élet embert próbáló nehéz munkáitól úgy igyekeztünk megszabadulni, hogy gyártottunk magunknak jól hangzó, mindig könnyen bizonyítható magyarázatot. Nem értünk ma már hozzá. Drága, nem éri meg. Meg lehet venni a kész, vagy félig kész ételt a boltban. Meguntuk a régi módot, újabbra vágyunk.

Önként megadtuk magunkat.

És a kövirózsa? Látták már háztetőn, kőkerítés tetején vagy magas kőszikla repedéseiben megült maréknyi földben? Megfagy, belepi a hó, veri az eső, szagatja a szél, aszalja a nap heve, mégis helyén marad, szerényen zöldell, néha virágot hoz és elszárad, átadva helyét az új nemzedéknek.

Hát pont mi adjuk meg magunkat? Keressük meg a magunk kicsi részét, amit hozzá tudunk adni a családnak, falunk megmaradásához, és a sok kicsi rész már nem is lesz olyan kicsi!

Csak előre szólok, mindez nagyon sok munkát kíván, és olyanokat, amiket már alig van kitől megtanulni! Őket megkeresünk, tanulunk Tőlük és továbbadni a tanultakat! Ez vezéreljen mindannyiunkat!

Raffai Géza

U.i.: Várnak bennünket! Örülnének, ha megkérdeznénk Tőlük, hogyan is csinálták ezt régen? Mint ahogy anyósom is boldog volt 86 éves korában, amikor az unokameny-jelöltjét megtaníthatta rétest sütni.

Csütörtökön szakadó esőben indultam el, a férjem azzal indított útnak: Ilyen időben képes vagy elmenni, nem vagy normális! Megkötözni sem tudott volna, annyira beleéltem magam ebbe a zarándokútba. Aztán amikor Kövesden a Petőfi szoborhoz kimentünk este köszörözni, én is kételkedtem benne: Normális vagyok? Iszonyú idő volt, kavargott a hó, viharos szél fúj, de még mindig

nem jutott eszembe, hogy visszalépjek, hogy féljek az elindulástól.

Az időjárás döntött helyettem, helyettünk. Elmaradt az első napra tervezett út. Csak hát én nem azért jöttem el Paksról, hogy a meleg cserépkályha mellett üldögéljek! Felöltöztem, és elindultam a faluban északra, délre, keletre, nyugatra, végigjártam az összes utcát, megnéztem a szép, takaros, rendezett házakat, udvarokat, megcsodáltam az ablakokban a virágokat, elmentem a Szentháromság szoborhoz, és közben emlékeztem az egykori kislányra, aki párszor itt töltötte a vakációt. Minden nagyon megváltozott, főleg, hogy szabadon mozoghattam, nem voltak határok, mint gyerekkoromban, és persze téli tájat láttam magam körül, akkoriban pedig mindig nyár volt.

Estére bizakodni kezdtem, hogy mégis bírni fogom a hosszú utat, hiszen nem fáradtam el a sétálástól. De elaludni nem tudtam, annyira vártam a holnapot,... és megsegített bennünket az Isten, mert másnap - szombaton - ragyogó napsütésre ébredtünk. A szél is csillapodott, örömmel gyülekeztünk tehát a templom mellett. Számomra szinte mindenki idegen volt, én is nekik, de nagyon bíztam abban, hogy mire leszál az este, összekovácsol bennünket valami – talán az ima, talán a gyaloglás, talán a közös cél. Vagy együtt mindhárom? Nem tudom, hány km a 33.000 lépés, - mert ennyit mutatott a lépésszámláló, - de az biztos, hogy mire Börcsre értünk, már

úgy éreztem, száz éve ismerem és szeretem ezeket az embereket. Börcsön, a Rábca parton vártak bennünket: forró tea, finom pogácsa, kifli, aztán már bent a meleg erdei iskolában a vacsora. Azt a szeretetet, ahogy mindezt nekünk adták, nem lehet és nem is fogom elfelejteni! Ha nem lett volna mindenki fáradt, és nem várt volna ránk másnap is jó pár kilométer, talán késő estig vidám hangulatban töltöttük volna az időt.

De a fáradságtól mindenki hamar elaludt, kivéve engem. Már a második este nem tudtam aludni. Hiába imádkoztam, nem jött álom a szememre. Alig vártam, hogy 4 óra legyen már, és indulhassunk. Ébredés, reggeli és indulás sötétben. Van ennek is valami csodás varázsa. Aztán a napfelkelte a Rábca töltesen. A szívem csordultig volt a boldogságtól, ahogy ott közösen imádkoztunk.

A győri érkezés szintén felejthetetlen lesz számomra. Sajnos, nem tudom annak a kispapnak a nevét, akinek édesanyja velünk gyalogolta végig ezt a két napot, de nagyon megható volt kettejük találkozása. Neki köszönhetjük, hogy pár méter távolságból, szinte kéznél voltunk

ra voltunk a két miséző püspöktől. Érezni a tömjénfüstöt, együtt mondani lehajtott fejjel ennyi emberrel: „én vétkem, én vétkem, én igen nagy vétkem”! A hideg szaladgált a hátamon, olyan csodálatos volt. Ám rettenetesen fáradt voltam a két álmatlan éjszaka és a megtett kilométerek miatt, így amikor felszálltunk a buszba, úgy búcsúztam el újdonsült barátaitól, zarándoktársaitól: Nagyon sajnálom, hogy nem tudok veletek menni má-

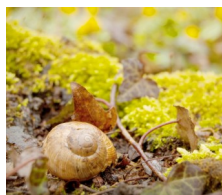
jusban Mariazellbe, de én még nem nőttem fel ehhez a feladathoz, kevés vagyok a 160 kilométerhez. Legjobban azt sajnálom, hogy ilyen rövidre sikerült a zarándokút, de így is életre szóló élményt adott nekem.

Isten segítsen benneteket a májusi utatokon, gondolatban veletek leszek! Mindenkitől sok szeretettel búcsúzom:

Földesi Péterné, Kati

Paks, 2013.03.21.

Sopronkövesdi összefoglaló

2013. március 10-én, Sopronkövesden részesei lehettünk a hétvégi programmal összekötött rendhagyó oktatásnak.

Legelőszőr Szabó Béla fotóművész és oktatónk Bakony c. fotókiállításának megnyitóján vehettünk részt, az Idősek Klubjában, ahol Fülöp Zoltán polgármester és Szabó Béla rövid beszéde után egy kis játék kezdődött. A kiállítás-megnyitó vendégeinek párosítaniuk kellett a fotókat a hozzájuk tartozó címeikkel. Mindenki nagy érdeklődéssel

kereste a címekhez tartozó képeket.

A megnyitó után lelkes amatőr fotósokkal elindultunk természetfotó túrára. Sajnos az égiek nem voltak túl kegyesek hozzánk, ezért csepergő esőben sétáltunk el a kotecsi parkerdőbe, hogy fotókat készítsünk a téltemető virágról. Rendhagyó óránk keretén belül nem csak új praktikákat tanulhattunk, hanem megismerkedhettünk a gyönyörű kotecsi parkerdővel, ahol rengeteg témát találtunk a fotózáshoz. A hosszas, az időjárás miatt nehézkesen járható erdei ösvényen nagyon sok lehetőséget találtunk fényképezésre: virág, erdőrészlet, faház, stb.

Hosszas séta, illetve sártúra után, elértünk túránk céljához, a téltemető virághoz. Itt Szabó Béla különböző trükköket és technikákat tanított, mind az amatőr fotósoknak, mind a tanítványoknak. Túránknak ezen a pontján mindenki megtapasztalhatta, hogy a jó fotóért meg kell szenvedni. Láthattuk és ki is próbálhattuk, hogy a legjobb fotókért néha a sárba is bele kell térdelni vagy hasalni. Béla is ezt tette ©. A virág fotózása után a kápolnánál álltunk meg, hogy megörökítsük néhány fotón Sopronkövesd látképét, háttérben a szélerőművekkel. Túránk zárásaképp készítettünk egy közös képet a túrázó csoportról és nyomot hagyunk a vendégeknyben is. Ezek után visszaindultunk a faluba, ahol Fülöp Zoltán polgármester úr mindenkinél adott egy-egy sopronkövesdi túrázó kitzűt.

Nagyon szép tájat járhattunk be és nem utolsósorban nagyon kedves és vendégszerető lakosokkal ismerkedhettünk meg.

Köszönünk mindent!

A résztvevők nevében Vollai Gergő Komáromból.

Múltidéző

Kedves Olvasók! Az elmúlt hónapok tapasztalataiból okulva azt is mondhatnánk, a kiszámíthatatlan időjárás korában élünk. Amikor a tél igazi ideje volt, alig láttunk havat, csak alkalmanként fordult az időjárás borongós, néha meglepően zord téli időre. Míg Krisztus születését őszi, feltámadását havas ünnepeltük meg. Joggal mondhatjuk tehát a jól ismert közmondást: „Fekete karácsony, fehér húsvét.” Bizonyára sokan emlékeznek arra is, hogy hat-hét évvel ezelőtt szállingózó hó fődte be a húsvéti készülődést. De vajon csak korunk sajátossága a kiszámíthatatlan időjárás? Vagy régi elődeink is csodálkoztak a természet váratlan megnyilvánulásain? Az idősebbek biztosan emlékeznek az elmúlt évtizedek néhány emlékezetes évszakára; a hosszú, hideg telekre és a sokszor kellemetlen nyári jégesőkre. Az alábbiakban néhány, már-már történelminek mondható érdekességet mutatok be az időjárás-kapcsolatban, melyeket a régi kövesdiek is megörökítettek. Néhányukhoz fogadott ünnep is kötődik.

Az egyik ilyen napot azután fogadták meg a kövesdiek, miután 1752-ben, Apostolok oszlása napján (július 15.) nagy jégeső verte el a mezőket, hogy szinte semmi élelemre való nem maradt. Ugyanebben az évben a lábasjóságot is megtizedelte egy járvány, és tűzvész is pusztította a falut. Ezért „Páduay Szent Antalnak napját az marha dögnek el távoztatásáért, Sz: Apostolok el oszlása napját minden némű Nyavalák és Károktul való meg menekedésért, Sz: Donatus Martyr napját pedig az Égi háborunak el távoztatásáért” fogadták a közösség ünnepeivé. Ezeken a napokon a legfőbb kötelesség a szentmisen való megjelenés volt, de pénzbüntetés terhe mellett tiltották az állatok legeltetését és a szórakozást is: „hasonló képpen tiltatik [...] egyszer s mind Kártya, Kugli, Kotzka Jatek és más efféle illetlen tselekedetek”. Ettől kezdve közel hatvan évig június 13-a, július 15-e és augusztus 7-e fogadalmi ünnep volt a községben. Miután 1811. június 18-án ismét nagy jégeső verte el a termést, a korábbi három fogadalmi nap mellé Szent Márk és Marcellinus ünnepét (június 18.) is felvették. Erről a

jégesőről írták a kövesdiek: „mi is azon rettentő szerentsétlenséggel meg látogattunk volna hogy a' Jég eső az egész Határunkat annyira el verte hogy élelmünkre valót leg kevesebbet sem arathattunk”. A meglehetősen szigorúságon 1832-ben enyhítettek, az ünnepek nyilvános (lelkiismeretben való) megülését pedig 1901-ben törölték el a megváltozott körülményekre hivatkozva, miután Rupf Sándor plébános (1900–1936) azzal a kérdéssel fordult az Egyházmegyei Hatósághoz, hogy ezen ünnepekre a helybéli idősök még emlékeztek, de azt már nem tudták, mire voltak kötelezve. (Pusztavételek, hogy 1907-ben június 18-án pusztította újabb tűzvész a Lövő felé eső falurészt, a „várost”). A rendelkezés csupán felmentés volt, de az ünnepek megtartását nem tiltotta meg. Ezért a régi öregek közül többen megtartották őket az 1900-as évek első felében is. Arra is vannak adataink, hogy a kevésbé ismert Apostolok oszlása napjának emlékezete áthagyományozódott az időben közeli Szent Jakab apostol ünnepére (július 25.).

Végül még egy időjárási érdekesség. Hideg tél volt 1952-ben is, amint arról Derdák János plébános (1937–1966) feljegyzése tanúskodik: „Az addig nagyon enyhe tél után január utolsó napjaiban egy nagyobb havazás után beköszöntött a hideg idő, ami sokáig tartott, $-10-15\text{ }^{\circ}\text{C}$ körüli hőmérséklettel. Márc. elején pár napra megenyhült, 4-én reggel $+12$ fok volt. De 5-én újra hó esett, 6-án reggel $-7\text{ }^{\circ}\text{C}$, majd a következő két hétben reggelként $-3-9$ -ig szállt le a hőmérő. Április elején is még fagyok voltak, a tavaszi munkákat csak rövid szakaszokban, dél körül lehetett végezni. Végre a nagyhéten javult az idő. Húsvétkor, ápr. 13-án pedig délben már $24\text{ }^{\circ}\text{C}$ -ig melegeedett fel.” Az idén két héttel korábban volt húsvét, reménykedhetünk, hogy hamarosan beköszönt a jó idő.

Kelemen Dávid

Forrás: Győri Egyházmegyei Levéltár, Sopronkövesd plébánia iratai. A pontos jelzeteket terjedelmi okok miatt itt mellőzöm.

Mozgásban a falu

Üdvözlöm a Kedves Olvasót!

Úgy tűnik, a Téltemető túra egy kivételes tavaszi hétvégére esett ebben a hosszantartó télben. Március 9-én tartottuk meg a túrát, amit az eredeti, március 2-i dátumhoz képest egy héttel elhalasztottunk a nagy hó miatt. Akkor azt hittük, végre megjön a várva várt tavasz..., de tévedtünk! Március második felében is kaptunk rendszeresen a télből, még 24-én, sőt húsvétkor is havazott.

De emlékezzünk vissza a remekül sikerült túrára. 68 fővel vágtunk neki, ami bevallom, őszintén meglepett és nagy elégedettséggel töltött el. Sokan jöttek „vidékről”, értesülve túránkról a Kisalföldről, vagy a Corvinus rádióban elhangzott beharangozóból.

Busszal indultunk az önkormányzat parkolójából a peresztegi elágazásig, onnan utunk a Dénes majorhoz vezetett. Csodálva néztük végig és kísértük figyelemmel a tulajdonos által tartott kis bemutatót. Egy nagyon szép lovas klub működik ott 1995 óta. Körbejártuk a területet és gyönyörködtünk a lovakban. Ezután a peresztegi erdőn át közelítettük meg a határt kisebb pihenők

beiktatásával, s élveztük a tavasz jeleit mutató tájat. Elértünk a határkiszögelléshez, a volt Tikaszkep helyére. Rövid pihenő után a határsorompó érintésével átvágtunk a Bányalegelőn, s a meredek erdős részen jutottunk el a kápolnához.

A túra célja természetesen a „téltemető” virág megtalálása volt, mely a tél végének hírnökeként kapta a nevét is. Odavonult a társaság és megcsodálta a gyönyörű látványt nyújtó sárga virágszönyeget.

Hála jó barátainknak a szőlőhegyből, már várt bennünket a parázs, és körbeülve a tüzet mindenki elővehette a „sütnivalóját”. Kellemesen elfáradva, megehezve sütögettünk, közben jókat beszélgettünk, ettünk és koccintottunk a hölgyek egészségére a nőnap alkalmából.

Úgy vélem és remélem, minden résztvevő jól érezte magát, s áprilisban is velünk tart, amikor remélhetőleg tényleg tavasz lesz.

Köszönöm mindenkinek a részvételt.

Kottrik Zoltán

Vezesd őket, utat ne tévessz,
S magadhoz mindig hű maradj,
Mert élen állsz, és messze látszol,
Sose feledd: Példa vagy!
(Nagy László)

Életem az iskola

Generációk nőttek fel, pallérozódtak a keze alatt. Nevelt, tanított, iskolát épített, s ahogy a ma divatos szóval mondanánk, innovatív volt minden cselekedetében. Több mint háromnegyed részében végigélte a XX. századot, de ma is tevékeny, derűs, szellemileg aktív: visszaemlékezéseket ír, családfát kutat, sokat olvas. Török Pista bácsi, leg-többünk *Igazgató bácsija* áprilisban ünnepli 90. születésnapját.

„A karácsonyfát mielőtt feldíszítik, kivágják” vallotta élete során a gyermekkori kedves tanítótól tanult bölcsességet, s az élet bizony próbára tette az erejét újra és újra. Simaságon született, szülei mezőgazdálkodással foglalkoztak, így korán megismerte a nehéz fizikai munkát. De a tanulás iránti vágyat is a szülői házban plántálták belé, a tanítás után pedig az elemi iskolában, tanítója példáján kezdett érdeklődni. Ekként egyenes út vezetett a Győri Királyi Katolikus Tanítóképzőbe, majd folytatásként a Csáktornyai Tanítóképzőbe. Pedagóguspályáját is itt a Délvidéken, Murabesztercén (ma Szlovénia) kezdte 1943-ban. A háború megpróbáltatásai az akkor 21 éves fiatal

tanító számára csaknem 3 éven át tartottak: 1944-ben hívták be katonának, karpaszományos iskolára, majd azonnal a frontra vitték. Fog-ságba esett, dániai és németországi fogolytáborokban ismerte meg az emberi szenvedés, az éhezés minden fájdalmát. 1946 decemberében térhetett haza, s folytathatta a csak nagyon röviden megkezdett tanítói munkát, de már itt a közelben, Ivánban.

1950-től Kópházán tanít, s rövidesen az iskola igazgatója lesz. Társadalmi összefogásban újjáépíti a járás legelhanyagoltabb iskoláját, s fáradhatatlan munkája révén az első közé emeli. A szakmai sikerek mellé magánéleti boldogság is társul, hisz ezekben az években már büszke családapa: fiatal, szintén tanító felesége, kislánya és kisfia teszik szebbé mindennapjait. Ez az örömteli időszak azonban nem tart soká. Felesége egy súlyos betegségbe esik, fel kell adni a kópházi állást, majd a család elveszíti az édesanyját.

Szomorú, sok munkával teli évek következnek, mígnem a kis család 1960-ban megérkezik Sopronkövesdre. Az élet itt új lendületet kap: a tanítás mellett újra tanulásra adja a fejét, s 1964-ben diplomázik Pécsen a tanárképzőn. Aktivitása, szakmai hozzáértése, kiváló szervező-készsége hamar megmutatkozik, s 1969-ben kinevezik iskolaigazgatónak. Közben a család is újra teljessé válik, hiszen 1954 óta Kövesden tanít Gugola Gabriella, akinek személyében megtalálja jövője hű társát, gyermekei szeretett *Anyukáját*, szakmai munkájához a stabil családi háttér biztosítóját.

S a munka ez időben sem kevés – szerencsére az ő tette készsége sem! Az 1904-ben épült iskolaépület annak ellenére sem felelt már meg a kor követelményeinek, hogy 1958-ban 2 tanteremmel és a szolgálati lakással bővítették. A 8 osztályos oktatáshoz és a délelőtti- délutáni tanítás megszüntetéséhez legfőképp 2 tanterem, irodák, mellékhelyiségek hiányoztak. Pista bácsi jól tudta, hogy egy faluközösség egyetlen kulturális központja az iskola, s mint ilyen, a település fennmaradásának záloga. Ám pénz a 70-es évek elején is csak szűkösen állt rendelkezésre, a község a Nagycenki Közös Tanács irányítása alatt állt, s küszöbön volt az iskolák körzetesítése. Egyedi tervre volt hát szükség – az iskolaépítési „rutin” már rendelkezésre állt. 1952 óta a Járási Pedagógus Szakszervezet titkáráként (mely posztra a járások megszűnéséig minden 4 évben újraválasztották) olyan megállapodásra jutott kollégáival, hogy a járás művelődési osztálya biztosítja az építőanyagot, de a munkát önerőből kell megoldani. Az itt eltöltött egy évtized során megismerve a szülőket, a falu lakóit nagy bizodalma volt elképzelése végrehajtásában, s nem is csalódott! A falu lakossága összefogott, s Udvardi Antal építésvezetővel együtt irányítva a munkálatokat, iskolánk 1971-72-ben teljesen megújult. Felépült 2 új tanterem, tanári és igazgatói iroda, mellékhelyiségek, zsbongó, mely összekötötte a régi és az új épületet. A régi épületrészbe új nyílászárók kerültek, cserépkályhák épültek az osztálytermekben, elkészült a kerítés, majd a tornaszoba, lebetonozták az udvart, tovább fejlődött a politechnikai kert. Az akkori áron 720 ezer forintba került az új iskolarész felépítése, nem számítva természetesen a temérdek társadalmi munkaórát. (1958-ban 1 milliót fizettek ki ugyanilyen méretű bővítésnél, de ott nem volt közösségi összefogás.)

A fizikai megújulás magában hordozta a szellemi, az oktató- nevelő munka megújulását is: immár a 8 osztály állandó délelőtti járt iskolába, a felső tagozatban kialakításra kerültek a szaktantermek, a szaktanári ellátottság 75%-os volt. A pedagógiai munka színvonalát növelte az iskolai könyvtár (a 80-as évek végén 1500 kötettel) és a falumúzeum létrehozása. Elmondhatjuk tehát, hogy a járásban az egyik legmodernebb, minden tekintetben a kor elvárásainak maximálisan megfelelő intézménybe kerültek a nagylócsi diákok, akik az iskolakörzetesítés következtében 1977-től a kövesdi iskola tanulói lettek. Az 1981/82-es tanévben kísérleti iskola volt a miénk: az 5 napos tanítási hetet a járás 19 iskolája közül mi próbáltuk ki, az itt összegyűjtött tapasztalatok, kialakított órendek alapján vezették be 1982/83-tól a többi iskolában is.

A Sopronkövesdi Általános Iskolát megkülönböztette a többitől egy, már a 60-as években Pista bácsi által bevezetésre került szokás is: a kövesdi gyerekek minden reggel a Szózat első két versszakának közös elszavalásával kezdték a napot, mintegy hitvallást téve naponta hazaszeretettükről...

Török Pista bácsi archívumában se szeri, se száma a sok kitüntetésnek: oktató- nevelő munkáját számos állami elismeréssel, szervező, közösségi munkáját talán még több szakszervezeti díjjal, emlékéremmel jutalmazták. 70 éve diplomázott először, 46 évet töltött a pályán, 17 évig volt iskolánk igazgatója. Vas diplomáját öt éve vehette át a győri tanítóképző utódintézményében, idén a Rubin diploma várományosa. Kedves Pista bácsi! Köszönöm a születésnap beszélgést, a „történelem órát”, a bizalmat, mellyel megosztotta velem – s így a falu lakóival – élete és munkája, a kívülálló számára eddig ismeretlen mozzanatait. Volt diákjaként pedig köszönöm a tudást, a tartást, a kitarás és felelősség vállalás példáját, a szeretetet, melyet Öntől, Önöktől kaptam – sok száz társammal együtt. S köszönöm a jövőnket, mely ma már a jelenünk, s melyet ez az iskola alapozott meg. Visszaemlékezéseinek valóban nem adhatott volna találébb címet: Életem az iskola...

Boldog születésnapot, jó egészséget kívánunk! Isten éltesse sokáig!

Horváth Eleonóra

Kedves Olvasó!

Bizonyára mindenkit foglalkoztat az a gondolat, hogy amit megeszünk, egészséges-e? A saját terményünkről biztosan tudjuk, hogy mikor és mivel permeteztük. Vásárolhatunk persze BIO jelzéssel ellátott termékeket is, azonban ne legyenek illúzióink, mert ezeket az élelmiszereket is érte permetszer. Ezek után joggosan tesszük fel a kérdést, hogy mitől is bio a BIO?

A szakemberek és a tudósok között már régóta éles vita folyik a biokertészkedés lehetőségeiről. Ennek a vitának sarkalatos pontja a növényvédelem, a különböző erősségű, hatóanyag tartalmú növényvédőszeres használata. Abban megegyeznek a vélemények, hogy a természetnél a növényvédő szerek használatát teljes mértékben kizárni nem lehet. Használatukat azonban mérsékelni kell és környezetbarát szerekkel, technológiákkal helyettesíteni.

A növényvédő szereken kötelező feltüntetni, hogy ökológiai (környezettudatos) gazdálkodásban használhatóak-e. Ha a permetezés elkerülhetetlenül szükségessé válik, én ezeket részesítem előnyben. Szinte látom magam előtt, ahogy most néhányan dühösen lecsapják a Mozaikot: „Á nem ér az egy hajtótófát sem! Bezzeg régen, amikor volt még a sárga méreg és társai, na, azoknál nem volt pardon.” Igaz, ami igaz, ezek olyanok voltak, mint kártyában az adu ász: mindent vittek! Akkor vajon miért vonták ki őket a forgalomból? Azért, mert az emberi szervezet számára is mérgező hatással voltak. Ott van pl. a DDT, melyet az 50-es években tonna számú használtak a szántóföldön rovarirtásra. Az utóbbi 30 évben már nincsen forgalomban, de az azóta születettek többségének szervezetében mégis kimutatható...

Ha már feltétlenül permeteznünk kell, tartsuk be a feltüntetett előírásokat! Alkalmazzunk méhkímélő technológiát, vagyis csak este 18 óra után és reggel 6 óra között permetezzünk. Külön figyeljünk erre virágzás idején. A beporzásnál nélkülözhetetlen segítőtársaink a méhek, vigyázzunk rájuk!!!

Előzzük meg, hogy a kórokozók, kártevők elszaporodjanak. Mindig tartsuk észben, a biogazdálkodás alapja az egészséges növényállomány! A leromlott állapotú, éhes – tápanyaghiányos -, szomjas növények fogékonyabbak a betegségekre, kevésbé állnak ellen a kártevők támadásainak, mint a jó kondícióban lévő társaik. Ennek kialakításához elengedhetetlenül fontos, hogy az adott növény számára megfelelő sor és tőtávolságot, alkalmas termőhelyet válasszunk. Szigorúan és folyamatosan ellenőrizzük növényállományunkat, és a vírusfertőzött, gyenge egyedeket gyökerestől tépjük ki és semmisítsük meg (pl.: égetés)! A gyomokat rendszeresen irtuk. Ezek melegágyai lehetnek a betegségeknek és bölcsői a rovarkártevőknek. A BIO

kertész jelmondata: REND, FEGYELEM, HISZTÉRIKUS PEDANTÉRIA! Ne feledkezzünk meg a talaj jó tápanyag ellátottságáról: a terményekkel folyamatosan kikerülő tápanyagokat minden évben rendszeresen pótoljuk!

Legalkalmasabbak erre a különböző szerves trágyák, melyeket ősszel mélyen a talajba forgatva nem csak tápanyagot pótolunk, hanem a talaj vízháztartását is javítjuk. Ezek beszerzése azonban egyre nehezebbé válik.

Hiányuk miatt én lombtrágyát használok, amely a legkönnyebben juttatható ki a kívánt helyre. Az utóbbi évtizedek kutatásainak eredménye, hogy sok lombtrágya már nem kőolajszármazék, mint a műtrágyák, hanem növényekből kivont fehérjéket, aminosavakat, szerves vegyületeket tartalmaz. Ezek a növények számára könnyen hasznosíthatóak és a lombra permetezve azonnal felvehetőek.

Kiskertekben a zöldtrágyázásnak is nagy jelentősége van. Ennek egyik legegyszerűbb módja, ha az adott területen kikelt gyomnövényeket felmagzás előtt talajba forgatjuk. Az üres területeket hasznosítsuk zöldtrágyának alkalmas növényekkel. Nekem személy szerint a mustár és a napraforgó nagyon bevált. A mustárt kora tavasszal vessük el, és virágzásakor lenyírva dolgozzuk a talajba. A lekerült termények helyét vessük be napraforgóval, és még mielőtt fásodna a szára, forgassuk be. Nagyon alkalmasak zöldtrágyának a pillangósvirágú növények (pl.: bab, borsó, csillagfürt), mert a gyökerekben élő baktériumok nitrogént kötnek meg, ami a növények erőteljes növekedéséhez elengedhetetlen.

Tápanyagutánpótlásra jól alkalmazható a kerti komposzt is. Készítéséhez minden *egészséges*, gyommagvaktól mentes növényi hulladék felhasználható. Soha ne tegyünk bele felmagzott gyomokat, beteg növényi részeket! A komposztot szőlőhöz, gyümölcsökhöz, dísznövényekhez, zöldségekhez, gyógynövényekhez is felhasználhatjuk. A még teljesen be nem érett komposzt a növények gyökerére káros lehet. Könnyen meggyőződhetünk komposztunk érettségi állapotáról, ha a megrostált komposztunkba bazsalikomot vetünk. Ha a bazsalikom kicsírázik, és szárba szökken, akkor komposztunkat már nyugodtan használhatjuk.

A jó tápanyagellátás mellett fontos szerepe van a jó fajtának is. Fontos tulajdonsága a betegségekkel szembeni ellenálló képessége. A hazai természetű, magyar nemesítésű fajtáinkat részesítsük előnyben. Ezeket a fajtákat a Kárpát-medence éghajlati adottságain nemesítették. Az itt fellépő betegségekkel, kórokozókval szemben könnyebben veszik fel a küzdelmet, jobban elviselik az időjárás viszontagságait, kevesebb öntözést igényelnek.

A Főszerkesztő Asszonnyal úgy gondoltuk, hogy a kertészeti rovatához kapcsolódó kérdéseik számára biztosítunk helyet az **ÖNÖK KÉRDTÉK**, azaz az **ÖNÖK KÉRDEZTÉK** fantázianév alatt. Várjuk tehát növényekkel, természetével, növényápolással kapcsolatos kérdéseiket a szerkesztőségbe.

Kívánom minden kertbarátnak, hogy izletes, jó minőségű, minimális vegyszerrel kezelt terménnyel tudja a családi konyhát ellátni.

Kazinczy Péter

MAGAMRÓL...

Maráz Imre 86 éves nyugalmazott biológia szakos ált. isk. tanár vagyok. Pályámat Répcevisen kezdtem, majd Nagycenkben tanítottam 22 évig, itt építettük családi házunkat is. Feleséggel, Gráczol Irmával együtt sopronkövesdi származásúak vagyunk. Ő 60 évi házasság után, karácsony előtt költözött el örökre... Boltvezetőként és bolti eladóként dolgozott.

2003-ban elhatároztuk, hogy **családsegítő alapítványt** hozunk létre. A három községben (Sopronkövesd, Nagycenk, Répcevis) eddig 27 egyetemi, főiskolai hallgatót támogattunk egyszeri ösztöndíjjal.

Most, hogy ingatlan vagyónkat is az alapítványra hagytuk, az alapítvány célját úgy módosítottuk, hogy fiatal, több gyermeket nevelő, keresztény családokat is támogatunk, szintén pályázat útján.

Letűnt korok, idők humora címmel húsz írásom van. Mindegyikben a múlt egy-egy morzsányi, de a korra jellemző történetét őriztem meg. Személyes gyászom miatt az első írásom drámai, tragikus tartalmú.

Olvastam a helyi újságok értékes, színvonalas írásait. Megtiszteltetésnek veszem, ha néhány írásomat közlésre alkalmasnak ítélik. Kérem, nézzék el nekem, ha valós történeteket saját fantáziámmal kicsit színesítettem!

VÉGAKARAT

Nagy szerelem volt. Daliás a legény, a leány nyíló rózsabimbó. Nem csak testben, lélekben is virultak. A fiú paripán jött, mint a mesében. A keményen dolgozó családnak lovaskocsira is futotta.

Úgy hatvan évvel ezelőtt a párkapcsolatokat még a hagyományok, a keresztény erkölcs szabályozta, vezérelte. A liberalizmus eszméi akkor még nem fertőzték meg az ifjúságot. A diszkó világa, a hetenkénti kicsapongás, az alkohol és a kábítószer nem rombolt. A hagyományok szellemében kibontakozó szerelmeknek megvolt a csodálatos szépsége.

Bármily szükség szorította a családot, a vasárnapot, az ünnepnapot megszentelte. A templomban a legények a kórust kedvelték. Isten dicsőítése mellett innen gyönyörködhetek a két padosor között négyes sorban álló leánycsapatban. Csengetéskor a lányosorok úgy borultak térdre, mint gyenge nyári szélben hullámzó búzatenger.

A válást nem ismerték. Úgy látták, a természet örök rendje és törvénye szerint, hogy a házasságok az égben és a sírig köttenek. A fiatalokat a küzdésre is felkészítette az élet. Látták, hogy a házasság nem tündéralom. Tudták, miért sírnak az asszonyok éjfél tájt, amikor a menyasszony fejeéről leveszik a fátylat.

A szerelmesek - nevezzük őket Miklósnak és Zsófikának – kapcsolata komolyra fordult. Már a leendő nászok is be-benéztek a lányos házhoz. Épült a ház az új pár részére.

Az álmodozó leányt mégis el-elfogja a vívódás, a kételkedés. Igaz lesz-e a nagy boldogság? A majdani családi fészket betölti-e a megálmodott gyermekcagás?

A szerelmes mindig lánggal ég. Repülni szeretne, de a szorongás érzete is ott fészkel a szárnya alatt. Az aggodás váratlanul beteljesült, egyik napon a nászok elhajtottak a lányos ház előtt. Ritkábban jött a vőlegény is. Fáradtnak látszott. Titkolt valamit. Kezdetét vette a mindent felörlő szerelmi gyötörődés.

A szívűtét akkor még csak a kutatók fantáziájában létezett. Miklós már vőlegénye volt. Ismerte szíve dobogását. Imádkozott, könyörgött: Istenem! Add, hogy ez a szív gyógyultan dobogjon tovább!

Mint sötét zivatar, félelmetes gyorsasággal közeledett a végzet. A beteget kínzó látomások gyötörték. Menyasszonyát hívatta. Végakarata...suttogta.

Gyermektől végső búcsút venni, azt az anyai kínt leírni nem, csak érezni lehet. Ezt a fájdalmat egy másik vívódás meg is kettőzi: hívni a menyasszonyt, s legyen végakarata, vagy megtartani az élő gyermekeknek, s csak későn szólítani a leányt.

Micsoda démoni erők feszítették az anyai szívet! A vívódásban végül az emberi gyarlóság győzött. Az anya nem teljesítette gyermeke utolsó óhaját.

Döbentem, szótlánul rontott be a lányosházhoz a haldokló testvére. A menyasszony a némaságban is megérezte a végzetet. Némán szállt fel a lovaskocsira. Szemében szürke köddé esett szét a világ. A semmibe rohanó ájulaton még Istent szólítja. Már nem fél, nem is kapaszkodik, csak lebeg testben és lélekben.

Ló és lovas szíve együtt dobban. Nem kell az ostor, a habosan gőzölgő táltos ismeri az utat. A daloló vőlegénnyel sokszor végig trappolta. De ez a vágta más! Félelmetesebb, mint a mennydörgő nyári zivatar előli menekülés.

A lovas zavaros bódultsággal keményen, feszesen tartja a gyeplőt. A halálérzet és a sötét lelkiismeret görcsös szorítása ez. A kétkerekű kocsi már nem is a földön száguld. A bibliai Illés tüzes szekere repült így.

Az utolsó szerelmes menyasszonyi csók későn érkezett. A szemek örökre lecsukódtak. A szív már nem érez. A test is rideg, mozdulatlan. A menyasszony félájultan tántorog ki a szobából. Titkon érzi, nem hívták időben.

A történet minden szereplője rég eltávozott. A drámai sorsok tüze ellobbant, hamuvá vált. A lelkek odafent találkoztak, megbékéltek. Hittel hisszük, hogy az irgalmas Jóisten ennél sokkal, de sokkal nagyobb bűnöket is megbocsát. Mégis, azt üzenik onnan fentről: Élők, vigyázzatok!

Kövesdi Kulinária

Miért nyúl a nyúl?

Miért nyúl a nyúl? Hát a káposztáért – szoktuk mondani viccesen. Koromnál fogva jómagam is már csak nosztalgizva emlékszem a háziynyűlből készített ételekre. Pediglen – anno – gyermekkoromban minden vasárnapi ebédnél szerepelt a repertoárban. Hogyha van lehetőségünk háziynyűlul beszerezni, próbáljuk ki a következő receptet:

Parmezános bundában sült nyúlcomb: Az első combot csontosan, a hátsót kifilézve készítjük el! A beszózott, durva őrölt borssal megszórt húsokat parmezán sajttal kevert, durvára reszelt zsemlemorzsába panírozzuk. Bő olajban, 160 fokon kb. 10 perc alatt kisütjük. Tálalás előtt apróra vágott petrezselymet összekeverünk reszelt citromhéjjal és megszórjuk vele a húsokat, majd megspricceljük a citrom levével is. Mézes – vajás sárgarépával és petrezselymes újbungonyával tálaljuk. **Jó étvágyat hozzá!**

Balics József

ÜDVÖZLET EBERGŐCRŐL

Ebergőc község címerformáját a történelmi pecsétjein lévő címerképek alapján alkotta meg a képviselő-testület.

A címerpajzs közepén Ebergőc temploma látható. A címet kettéosztja egy ezüst színű vágás, amely az Ikvát jelképezi. A címerpajzs jobb oldalán három arany búzakalász, bal oldalán három buzogány ismerhető fel. A vágás alatti címerész zöld színű, a vágás feletti rész pedig világoskék. A búzakalász, a buzogány, a templom megjelenítése természetes színeikben történik. A címerpajzson aranszínű, kék és piros kövekkel ékesített hercegi korona látható. A címerpajzs alatt *Ebergőc* felirat olvasható.

Ebergőc község szákeleplűlés, Rőjtőkmuvsaj, Pinnye és Nagylőzs községekkel határos. A bronzkorból találtak itt leleteket 1924-ben. Első említése 1343-ból való. Az Ebergőczi-család birtokolta, tőlük Nagy Lajos király hűtlenség miatt elvette és a Kanizsayaknak adományozta. Majd újból az Ebergőczieknek szolgált a falu, míg a család kihalt. 1686-ban vásárolt itt birtokot a Széchenyi-család, s ők birtokolták a települést a Viczay-családdal együtt. Az első világháborúnak 19 fővel, a másodiknak 18 fővel áldozott a község.

A környék nagybirtokosa a Solymossy-család volt. Az ő majorjukban (Kislőzsmajor) 20 cselédcsalád lakott. A nagy világgazdasági válság idejét kivéve, jól éltek az ebergőciek, többségükben földművelésből. Ebben az időben volt a községben kovács, bognár, cipész és kőműves kisiparos. Az 1920-as években leégett a falu, ezután épült át először. A második átépítés a 60-as évekre tehető. 1960-1990 között a falu nem igazán fejlődött, a fiatalság elköltözött a környező városokba, nagyobb falvakba. A 60-as években építették át a községházát, amelyben ma is helyet kap a kultúrterem, a könyvtár, az orvosi rendelő, s ravatalozó is ebben az időben építettek.

Ebergőci templom belső

1990-től erőteljes fejlődés indult a település életében. Külföldiek vásároltak ingatlant Ebergőcön, a népességfogyás megállt, fiatalok maradtak a településen. A lakosok száma két évtizede 150 és 160 fő közötti. Kiépült valamennyi infrastruktúra. A község határában egyedülálló ujjas koskort (orchideát) találtak, amelynek védett nyilváníása jelenleg folyamatban van. A településnek elnyert pályázata van az ún. „Orchidea tanösvény” kialakítására, melynek megvalósítása a 2013. év feladata. Az elmúlt években megújult a település központja, ahol Helytörténelmi Emlékhely lesz. Ennek épülete elkészült, s a berendezésre is sikerült forrást találni pályázati keretből. Azt reméljük, az idei évben ezen a helyen kiállításra kerülnek Ebergőc tárgyi és írott emlékei, amelyeket az évtizedek folyamán Foltányi Gábor tanító úr, a község díszpolgára gyűjtött össze. Megtörtént a ravatalozó teljes felújítása is. Ebergőc középkori, kis alapterületű temploma az 1683-as török dúlás idején erősen megrongálódott, 1697-ben még omladozóknak mondta falait az egyházi látogatás jegyzőkönyve.

A Szent Imre templom berendezéséből a XVIII. században készült a szószék, 1770 körül a mellékolatórok, a XIX. század első felében - a hagyomány szerint a soproni domonkos templomból származó - orgona, második felében pedig a főoltár. A templom szentélye XIII. századi, román stílusú, hajója és tornya a XVIII. századból való barokk. A templommal szemben artézi kút vize csordogál. Ebergőc templomának teljes külső felújítása már megtörtént, a belső felújítás az elkövetkezendő évek feladata lesz.

Ebergőcön szorgalmas, vendégszerető emberek laknak. Látogasson el hozzánk, győződjön meg róla személyesen is!

Both József
polgármester

1² Háztartási praktikák

Szeretettel köszöntöm a Kedves Olvasókat!

Bízom benne, hogy elődömhöz hasonlóan én is tudok hasznos praktikákkal szolgálni mindenki számára. A legtöbb háztartásban legalább a család egyik tagja fogyaszt kávé. A kérdés az, vajon mit csinálnak a kávézaccal? Talán vannak még, akik nem tudják, milyen sokféleképpen lehet felhasználni, nem feltétlenül kell, hogy a szemétkerüljön. Ebből kiindulva gondoltam arra, hogy utánajárok, mi mindenre jó a kávézacc - amit bevallom, ez idáig magam sem nagyon hasznosítottam újra.

A kávézaccot legsokoldalúbban a háztartásban alkalmazhatjuk. Kiválóan alkalmas zsíros, olajos, rozsdás felületek tisztítására. Nagyon zsíros felületekre, mint például a grillüstő, tűzhely, sütő, érdemes száraz zaccot szórni, pár percig állni hagyni. Ezalatt a kávézacc magába szívja a zsírt, nekünk már csak az a dolgunk, hogy jól átdörzsöljük a felületet.

Remek szagúzó hatása is van. Ha egy edényünk nagyon magába szívta az ételszagot, töltsük fel vízzel, keverjük bele a zaccot és hagyjuk állni néhány percig. Ezalatt nyomtalanul megszűnteti a kellemetlen szagot.

Lefolyó tisztítására is kiválóan alkalmas, szintén zsíroldó hatása miatt. Azonban ezzel bánjunk óvatosan, kis adagban tegyük csak a lefolyóba és nagy mennyiségű forró vízzel öblítsük át. Ellenkező esetben éppen a fordított hatást érhetjük el.

Ha a zaccot vászonzacskóba csomagolva a hűtőszekrénybe tesszük, magába szívja a nedvességet, megakadályozva ezzel a penészképződést.

Újrahasznosíthatjuk úgy is, ha szétszórjuk a kertben a növények között, vagy műtrágyába keverhetjük, így növelve annak nitrogéntartalmát. A kávézacc foszfort, káliumot, kalciumot, magnéziumot és kén-t tartalmaz. Távol tartja a kerti csigákat, de táplálja a virágföld hasznos férgeit. Ha a talaj nagyon savanyú, segít pH értékének helyreállításában.

Kissné Fekete Andrea

FELHÍVÁS:

Sopronkövesd Község önkormányzata az idei évben is meghirdeti a Virágosabb Kövesdért akcióját, melynek célja a házak előtti közterületek virágosítása. Július-augusztusban járjuk végig az utcákat. Az idei elbírálásnál a virággyak gondozottsága is szempont lesz. A virágosított területek gazdáit most is vásárlási utalvánnyal díjazzuk.

Főszerkesztő: Iváncsicsné Horváth Krisztina (e-mail: kovesdihermesz@gmail.com)

Olvasószerkesztő: Horváth Eleonóra

Tördelő: Kucsera Balázs

Szerkesztők: Balics József, Biczó Szabolcsné, Both József, Csókáné Maráz Kornélia, Csigó Adrienn, Földesi Péterné, Fülöp Zoltán, Horváth Eleonóra, Kazinczy Péter, Kelemen Dávid, Kissné Fekete Andrea, Köttrik Zoltán, Maráz Imre, Olaszyné Fülöp Anita, Óvó nénik, Raffai Géza, Vollai Gergő

Fotók: Farkas Károly, Fülöp Zoltán, Vollai Gergő

Terjesztik: a „Menő-kör” (Nordic Walking csapat)

Kiadja: Sopronkövesd Község Önkormányzata, 9483 Sopronkövesd, Kossuth Lajos utca 77.

Tel: 06 99/536-000 Fax: 06 99/536-001, e-mail: polghiv@sopronkovesd.t-online.hu

JÁTSZÓTÉRAVATÓ MAJÁLIS

2013. május 1-jén
egész napos családi-és gyerekprogramokkal
várunk minden kedves érdeklődőt
Sopronkövesd új játszóterén.
(Rossz idő esetén az iskolában.)

9:00
A játszótér felavatása, a névadó díjazása

A NEFELEJCS ÓVODA műsora: 9:15 • Óvodás májusfa állítása • A Lúdas Matyi c. mese dramatizációja • családi vetélkedők	Gabalyda Park 10:00 Ugrálóvár 11:00 A csodakút c. bábeladás, majd táncház 12:00 Játsszóház, benne: kötélverés, gyertyaöntés
A győri Aranykapu Közművelődési Közhatalmú Alapítvány jóvoltából: 13:00 • Ügyességi játékok • Arcfestés 15:00 Mesés interaktív foglalkozás	A Fábry c. műsorban is szerepelt Kovács Gábor muzsikusz részvételével: 14:00 Hangszerkészítő kézműves foglalkozás 16:30 Zenetarisnya c. zenés előadás

A belépés díjtalan. A rendezvény alatt büfé üzemel. Parkolási lehetőség az óvoda mellett.

Mindenkit szeretettel várunk!

A változtatás jogát fenntartjuk.

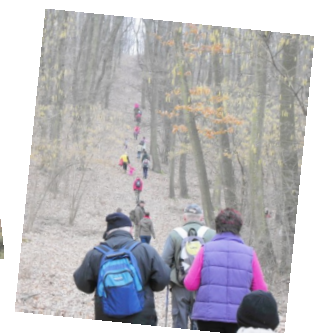
A rendezvény támogatói:

Kövesdi APRÓ

Kérjük a tisztelt Adófizetőket, hogy az 1 %-os felajánlásukkal 2013-ban is támogassák alapítványunkat, amit előre is köszönünk!

Maráz - Gráczol Családsegítő Alapítvány
Nagycenk, Vám u. 15.

Adószám: 18980550-1-08

„Sopronkövesd megér egy próbát.”

